

DISCURS D'INGRÉS DE L'ACADÈMIC ELECTE

IL·LM. SR. DOMÈNEC FITA I MOLAT

Excel·lentíssims senyors,

Senyors acadèmics,

Senyores i senyors:

En un acte tan rellevant com aquest, dec manifestar-los l'honor que per a mi representa l'ingrés a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. He d'expressar, també, el meu agraïment a tantes i tan bones amistats que, al llarg de més de quaranta anys de la meva tasca artística, han anat configurant l'ordit i la trama del més estimat teixit d'afectes i records. Permeteu-me que d'entre elles ressalti la venerable figura del senyor Frederic Marés, el qual, des d'aquells anys d'estudis a l'Escola de Belles Arts com a director i professor meu, ha resseguit la meva trajectòria artística amb les seves dots de rigor i noblesa, expectació i confiança que el configuren mestre predilecte i personalitat dignificant d'aquesta Reial Acadèmia que m'obre de bat a bat les portes amb generositat meditada i de la qual penso ser-ne eina eficaç, en benefici de l'art en totes les seves vessants.

Després d'aquest senzill preàmbul, considero d'interès fer-los una breu exposició del meu pensament vivencial, artístic i cultural.

En aquest moment estic més dubtós i insegur que mai; sé que la meva raó i experiència aniran teixint-me la vida que en bona part m'és desconeguda. Que els aspectes relatius i subjectius formen part de la pròpia realitat artística; que una seguretat seria emparar-me en la nostra cultura del passat recent, però, amb tot, prefereixo la pròpia vida palpada i viscuda, amb els seus contrasentits tant a nivell de les estructures com del propi ésser.

El sentit religiós com a experiència viscuda, ha marcat en mi un interès que trobo en el pensament de Kierkegaard: prioritat de l'existir sobre el conèixer, avaluació de l'individualisme i la subjectivitat com a valors d'un estadi religiós, però tenint cura sempre del present en tant que en sóc ésser social i sociable a totes les manifestacions vitals del col·lectiu, bategant al ritme de la pròpia ciutat i país.

Puc dir, però, que religió i art, art i religió, s'han potenciat mútuament en mi. Que en els seus principis tenia més el caire convencional de norma i

seguretat dintre un sentit comunitari i que artísticament podria veure's en un interès per fer un estil on la duresa i la delicadesa pugnaven com a elements contradictoris en la meva obra.

D'aquell temps varen quedar-me els conceptes de "néixer cada dia", "exigència dels meus talents" i, com St. Jaume diu, la fe són obres, o estimar és donar-se i donar. Aquests conceptes religiosos encara em són vàlids artísticament en aquest moment.

També m'he quedat amb els conceptes de les benaurances, en dir-nos que els valors positius es tornen negatius i els negatius, positius. Artísticament també es produeix aquest mateix fenomen. Tot val perquè la creativitat no s'ensopeixi i l'esperit es torni fort, vibrant davant del que ens envolta. Un descontrol conscient del ser i la matèria, l'espai pictòric o escultòric, aspectes que foren negatius, els considero positius perquè la tensió i l'aportació és una exigència volguda d'adquisició personal i comunicativa per als altres.

Així anava naixent el meu individualisme i l'exigència personal com actius elements que em condueixen a *treure més de mi que de l'ambient*. No puc negar la influència de les modes o vulgaritats, tant d'un tipus com d'un altre, per trobar la nostra seguretat, ja sigui intel·lectual, d'elit o la més sensitiva del sentir popular.

L'aventura artística és apassionant perquè en les vivències dels conceptes hi va implícita també l'evolució de les últimes virtuts o característiques personals. Com si l'art, a més de plasmar el rastre del lloc, temps, etc., també penetrés el valor més important de la persona, ja que el millor retrat de l'esperit de l'artista és el teixit que va ordint la seva obra. I no deixa de ser curiós que tot això es fa en la dificultat que tenim de no conèixer-nos a nosaltres mateixos; la nostra íntima coneixença en gran part ens ve a través del mirall; és com una paradoxa: ens veiem a l'inrevés del que som. Sempre he pensat que m'agradaria sortir de mi i contemplar les meves obres com ho fan diferents espectadors, per poder entendre realitats distintes. L'individu artista és el gran desconegut; ell no sap què pot sortir del seu interior. Els talents seran el millor valor incògnit.

El primer ressort de la meva obra ha estat la pròpia vida. Cada obra constitueix el fruit d'una motivació diferent. Podríem dir que el caràcter em porta a no tenir una sistemàtica general preconcebuda per aconseguir les meves obres.

Cada vegada la inseguretat és més estimada perquè ella és l'incentiu de buscar, estudiar, sentir o intuir el que cada moment em demana, conscient d'aquesta lluita i que el seu fruit serà pura realitat, amb més o menys encert. Cal dedicació i estar tranquils, puix que res del que tenim no perdem; *és el que deixem d'enfrontar el que no obtenim*.

Cert que actualment en tot, i per tant, també en l'obra d'art, tenen cada vegada més importància el màrqueting i els mitjans d'influència pública. Estem veient que la dialèctica de la promoció i la difusió en general, forma part de l'estructura del nostre temps. La insistència de la imatge ens pot fer volguda i fins i tot mitificada una obra, tendència o persona.

La llibertat personal creativa es pot trobar dirigida en aquests mitjans d'informació cultural, per modes intencionades o conduïdes. Per aquest motiu cal evitar l'alienació, perquè l'artista sigui més exigent en la pròpia aportació.

La meua experiència pedagògica artística m'ha portat a entendre que el creixement d'un valor necessita la pròpia confiança per mitjà del recolzament i admiració dels altres per l'obra ben feta. L'artista això ho necessita constantment perquè l'obra té la funció de completar el cicle, puig que aquesta no pot quedar tancada en el propi artista. L'art no compliria la funció comunicativa a la qual està destinada.

Tot això té aspectes narcisistes per l'artista, però també d'humiliació, i denuncia l'escassa dinàmica tit i exigint-ne la transformació. Diria que increpa o interpel·la l'artista com no ho pot fer ningú més. La pròpia obra és un dels puntals de l'acció de canvi; també l'ambient, la cultura i l'art en general incideixen sobre l'artista per anar transformant la seva sensibilitat creadora.

Recordem que el ser humà és un animal racional que amb els segles es va enriquint i transformant per mitjà del seu esforç personal i col·lectiu. En el temps en què jo he viscut, el canvi ha estat molt accelerat i diria que la nostra generació empalma amb un passat remot i un futur espectacular, però malgrat això existeix una tendència als hàbits i costums en tot, i l'art no podia ser menys. Si bé aquests hàbits i costums tenen aspectes positius, el millorament de la cultura i dels comportaments humans prové de les aportacions i renovacions en els diferents camps, i en l'artístic el principal factor és el creatiu i personal, fruit de les llibertats, qualitats i coneixements.

És comprensible que la pedagogia de l'esdevenidor serà despertar i fomentar la creativitat i diria més: crec que convindria una pedagogia dels primers anys dels infants orientada al desenvolupament el més ric possible de tots els sentits com a bastida de la intel·ligència. Al de la vista, que és el sentit que tinc més observat per exercir en l'ensenyament de les arts plàstiques, hi constato la poca educació visual existent i els vicis que exerceixen una deformada acció dels mitjans visuals, per no generar creativitat davant la pròpia realitat viscuda i el creixement de la imaginació personal.

Proposaria que els plans pedagògics sempre partissin del present immediat per endinsar-se cap al passat fins a trobar els orígens. I plantejaria un ensenyament pels joves de nivell mitjà basat en l'economia de la pesseta i motivar totes les assignatures per l'estructura socioeconòmica com un joc per fer viva i creativa l'escola. O sigui entrar el més possible en la pròpia realitat palpable del viure de cada u.

El nivell superior podria tenir un sentit més ideal de valoració vocacional que les qualitats humanes, on voluntàriament cada inclinació trobaria entesa la seva posició en un món regit per un fi capitalista.

La veritat és que en el món occidental la nostra cultura està vivint uns punyents contrasentits com són la convivència de cristianisme i capitalisme, puix mentre el cristianisme valora la persona per damunt de tot fent-lo fill de Déu, l'altre, el capitalisme, deïfica el diner i tot queda sotmès al seu imperi; i no hi ha persona que hi valgui, el diner s'hi manifesta com el poder màxim. A les famílies es vol protegir els fills, que és el valor més antieconòmic, en una fe i una moral d'estimar i parlar de Déu i els bons costums, i es guarda el valor i el coneixement de la pesseta com el més sagrat.

Jo estimo els ideals i voldria que no existís cap complex. Per aquest motiu convé vulgaritzar el poder del capital coneixent les seves subtileeses de qualitats i defectes. ¿No és curiós que el món occidental tingui un poder sobre les altres cultures per aquest sentit capitalista competitiu, agressiu, accelerat i transformador, creant frustracions a les altres cultures de la resta del món?

Per altra banda aquest capitalisme, subvalorant la persona per sota del capital, li ha donat un creixement de nivell de vida superior a cap altra cultura.

Per què –pregunto—en les morals i religions, bo i estimant les persones per damunt de tot, no es treballa prou per fomentar la creativitat individual i a la llarga evitar caure sotmeses a un endarreriment respecte del món capitalista?

Crec que aquesta sèrie d'absurds tenen una forta incidència en l'art del nostre temps. Tot té un sentit desconegut en aquesta civilització contradictòria.

La nostra cultura artística occidental no té parangó amb cap altra per l'exigència que s'ha creat de transformació constant. El seu gruix i contingut és importantíssim i cada vegada el repte es torna més fort; hem passat dels estils històrics als ismes, als petits grups i moviments, i ara arriba el moment que cada artista fineix els seus propis estils o conceptes i arriba a la conclusió que cada obra sigui *un plantejament de nova*

creativitat conceptual i formal. No cal tenir por de perdre res, tot està en el propi artista; el seu estil i la seva personalitat són ell mateix.

Crec que s'ha de viure després i insegur: aquí rau el gran repte. Al meu entendre *la inseguretat és el gran mitjà de la creativitat*. La seguretat d'un estil o concepte porta a la recreació i a limitació de la nostra llibertat creativa. El 1973 ja vaig escriure que artísticament "*Sé el que no he de fer, però ensems no sé el que he de fer. He d'actuar amb fe*". D'aleshores ençà són moltes les obres nascudes d'aquest plantejament.

Ningú no dubta que l'art és un mitjà de gran riquesa per al propi artista i la cultura de les persones. Que complementa uns aspectes humans específics que cap altre mitjà no pot fer. Estic convençut que és molt el que podem esperar del futur de les persones, que les nostres limitacions les hem d'engrandir amb la llibertat creativa personal. Sens dubte que tot això crea angoixa, però ha de reflectir l'ansia serena de l'ésser que va creixent d'acord amb els signes orientadors i sincers de les diferents persones; sé que els homes tendim a establir lleis, normes, postulats i fins i tot dogmes a tots nivells per fer les coses estables, però crec que l'art, pel mateix fet de ser creatiu, posseeix un fi premonitori de transformació.

Diria que les pròpies obres de l'artista defineixen la seva evolució i que la inquietud el guia a millorar i aportar i renovar-se d'una manera orgànica. No es tracta de canviar per canviar, sinó que la seva pròpia essència ja és mutable. És una ascètica que va implícita en l'artista. Al meu entendre l'artista és el qui té la necessitat de fer l'obra nova, encara que existeixin entrebancs molt subtils per parar-te. La gran majoria apreciem les coses per la repetició, tant si es tracta de sons en la música, com de les imatges en la plàstica, fins a fer-les familiars i estimar-les, per habituals.

Cal pensar també que portem un pes històric que ens pertany, que és com un bàlsam que ens rodeja i que sovint retorna a l'actualitat artística donant aspectes diferents. Talment com una balança equilibradora que reporta confiança i per aquest motiu es tendeix sovint a cercar-hi versions diferents que distreuen el canvi vertiginós que ha empès el nostre segle.

Veiem com els individus artísticament tendeixen a la repetició per la seguretat; és com si l'ésser racional volgués tornar a l'estadi primitiu perquè li sembla massa angoixós el que podria ser precipitació d'aquest futur que s'albira.

Tots aquests fets també influeixen en les obres i les doten de sentits contradictoris que són els que viu el propi artista. Biformismes i triformismes de signe contrari queden plasmats en les creacions d'aquest moment. Un altre aspecte que genera creativitat en mi és l'estima al país, la nostra història i el nostre ésser, sense triomfalismes però conscient que la petita aportació individual és part de la suma de la nostra cultura catalana.

Diria que encara que no ens ho mereixem, que fem pocs mèrits, amb totes les nostres contradiccions som unes criatures que estem destinades a tastar i sentir el goig de coses superiors. Que l'art és el gran mitjà de comunicació universal; tot el que surt dels humans ens pertany, ens és comú.

Reitero les gràcies per l'honor que se'm fa i desitjo que la meva dissertació hagi aportat un bri d'esperança a les inquietuds artístiques.

Molt agraït a tothom.

DOMÈNEC FITA I MOLAT

* * *

DISCURS DE CONTESTACIÓ DE FREDERIC MARÉS I DEULOVOL PRESIDENT DE LA REIAL ACADEMIA

Excel·lentíssimes autoritats,

Il·lustríssims senyors acadèmics,

Senyores i senyors:

Especial atenció ha de merèixer la sessió extraordinària pública que la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi celebra avui a la vostra ciutat mil·lenària. Sessió de presa de possessió de l'acadèmic electe, il·lustre escultor gironí, Domènec Fita i Molat, en representació i reconeixement dels valors culturals de la Girona egrègia.

Cal recordar, i el record ha de remuntar-se a molts anys enrera, que una organització secular, avalada per un decret-llei comú a les Reials Acadèmies d'Espanya, venia obstaculitzant tota proposta de membre numerari que no anés acompanyada de la corresponent cèdula de residència en la capital de la regió respectiva.

Fou un intel·ligent ministre d'Educació Nacional, Lora Tamayo, el que anul·là l'anterior decret-llei que tancava el pas a l'elecció de membres numeraris

residents fora de la capital, en el cas nostre, de Barcelona; decret que permeté donar a la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, el vertader contingut que corresponia al seu denominatiu.

Però, el que no féu el Ministre, cosa incomprendible, fou dotar a les Reials Acadèmies d'un major nombre de membres numeraris que permetés atendre les exigències que el nou decret creava: donar entrada a l'Acadèmia a personalitats destacades en el món de l'art residents en províncies.

Catalunya, particularment, donada la seva especial estructura político-geogràfica i el seu esperit descentralitzador, acusà fortament el retard en donar viabilitat al nou decret, en paralitzar la posta en marxa d'un pla de possibilitats acadèmiques previst amb visió de futur.

Avui Girona, amb tots els honors s'integra en el si de la corporació acadèmica, com ahir ho féu Lleida o demà li tocarà fer-ho Tarragona, cloent l'ampli cercle acadèmic en vincular-hi d'una manera més estricta un membre numerari de cada una de les tres províncies egrègies, fins ahir representades per membres corresponents.

Bé, senyors, després d'aquest introit, ja endevinareu que les meves paraules no van pas en camí de comentar el discurs, certament excel·lent, del nou acadèmic, com és de tradició en aquests actes. Les notes de Domènec Fita, pensaments personals de l'artista, requeririen un comentari més extens del que és costum dedicar en aquest treball.

Demés, tampoc no penso parlar de l'obra dels anys de plenitud de l'artista, per conèixer-la poc, tan poc que no em seria possible parlar-ne davant de vosaltres, gironins que m'escolteu, convençut que la coneixeu més bé que jo.

De Fita, del que més em plau avui parlar-vos, tant o més que de l'artista, és de l'home; de l'home que en plena joventut florida, deixa la seva ciutat nadiua, la Girona dels seus amors, camí de la ciutat trepidant, de la Barcelona meta dels futurs artistes, en la recerca d'una formació artística seriosa a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi, llavors de recent creació.

Sempre és grat evocar records viscuts entre professors i alumnes, majorment quan aquests records i vivències, al transcórrer dels anys i per circumstàncies providencials de la vida, s'evocuen en la plenitud i glòria de l'alumne d'ahir, professor avui, rodejat dels seus alumnes, amics i devots, en la seva ciutat egrègia. I s'evocuen en acte públic en el dia memorable del seu ingrés en la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Domènec Fita, entre els anys 1946 a 1950, aprovà brillantment els cursos d'escultura, pintura i gravat a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi.

El 1951 obtenia el títol de professor de Dibuix i temps després la Llicenciatura en Belles Arts. En aquells anys qui us parla assumia la responsabilitat de la Direcció de l'Escola, per tant va tenir l'oportunitat de seguir els seus estudis i conèixer bé la seva personalitat.

Fita, físicament era una figura discreta, ni alt ni gros, tampoc es pot dir que fos menut ni prim. Si físicament era una figura per passar desapercebuda, no així a l'escola,, on tot seguit destacà com a capdavanter de classe. Fàcil de paraula, dotat d'una clara intel·ligència, es feia escoltar dels companys. El seu cos impulsat per l'esperit es transformava, creixia; la seva paraula es tornava incisiva, els seus ulls prenién una vigor penetrant, els seus braços, com moguts per un xoc elèctric, es movien amb una vitalitat no pas acostumada en ell.

Sempre que a l'Escola Superior de Belles Arts es debatien temes d'art, cosa corrent en aquells anys benaurats, Fita era el primer en intervenir, i si no estava conforme, sostenia amb nervi el seu criteri contrari. No era, no obstant, intransigent ni incomprensiu, escoltava la part contrària respectuosament, sense estridències. En aquest sentit, com en tants altres, Fita era home correcte, de bon tractar.

En la classe superior d'escultura teníem el nostre dia, denominat el dia de la composició, que solia celebrar-se el quinze de cada mes. Aquell jorn els propis alumnes transformaven , enmig de gran enrenou, la classe en sala d'exposicions. Era el gran dia, el dia assenyalat, el més esperat del curs.

Els temes de composició eren temes vius d'aplicació als nous conceptes urbanístics, grups i als relleus escultòrics per a grans avingudes, places, edificis públics, parcs, jardins, fonts, etc. El propòsit era preparar, dotar als futurs escultors de coneixements, mitjans i tècniques, amb possibilitats de col·laboració en els grans projectes de la ciutat del futur.

Muntada l'exposició, cada alumne havia de fer l'explicació de llur treball, significat de la composició i exposar les consideracions d'ordre estructural i artístic, emplaçament, proporcions, punts de vista, eix general, etc., demés de la descripció dels materials a emprar i tècniques d'execució. Al final el professor feia l'examen dels treballs un a un, i un judici crític general valoratiu dels projectes entre si.

L'interès que despertaren aquestes exposicions quinzenals fou tal que eren visitades pels professors i alumnes de les altres classes, àdhuc per algun intrús, afeccionat, escadusser.

L'eficàcia d'aquest exercici de composició l'he poguda constatar anys després –que és quan veritablement es poden jutjar llurs resultats, no abans— demostrats pels propis alumnes d'ahir, avui, alguns, mestres ja consagrats. Darrerament per un ex-alumne de qualitat: el nou acadèmic

Domènec Fita, qui espontàniament recordava, amb certa nostàlgia, el fruit profitós d'aquelles lliçons.

Fita fou un treballador infatigable, un lluitador abnegat. Advertint que de tots els seus companys de curs en podria fer semblants elogis, però Fita s'excedia del normal.

Vull recordar que l'any 1948, en apropar-se la diada de Sant Jordi, patró de l'Escola, es pensà en celebrar-la amb una exposició d'escultures del sant. La idea obtingué un gran ressò. L'exposició, per simpatia al patró de l'Escola o de Catalunya o, pel que fos, resultà una de les més interessants i més celebrades. Tots els alumnes procuraren donar el màxim de llurs possibilitats, inclús en les mides del treball; però com sempre, Fita superà a tots en presentar el seu Sant Jordi a tamany natural, quan els altres no passaren dels cinquanta centímetres. Demés, en votació entre els propis alumnes, el seu treball obtingué el número u.

El curs de Fita fou un dels més destacats dels meus anys de Director de l'Escola de Belles Arts, i un dels més complets quant a la personalitat i qualitat humana de l'alumnat. En sa majoria avui exerceixen el professorat en una o altra de les dues escoles oficials.

Ja s'ha dit que Fita acabà els seus estudis de Belles Arts l'any 1951. Des de llavors la seva presència per l'escola minvà. Jo tenia, això sí, notícia que un grup d'alumnes, dirigits per Mn. Camprubí, col·laboraven en la restauració de les esglésies devastades durant la nostra guerra, i que Fita n'era un d'ells.

Passà un temps, mesos, sense notícies de Fita ni de cap dels companys del grup, fins que un dia de l'any 1953, no recordo ni el mes, una veu emocionada em pregà per telèfon que em presentés ràpidament a l'Hospital Clínic, i es tallà la comunicació. Impacient vaig demanar comunicació amb la secretaria del Clínic, sense aconseguir-la. Mitja hora d'intents frustrats fins que la secretària de l'Escola de Belles Arts m'informà: "Señor Director, siento darle una mala noticia: Fita está grave, muriéndose...".

Fita, matiner, era un dels primers en presentar-se a l'església de Betlem, en hora matiner de la primera missa, a la que solien assistir una que altra venedora escadussera del mercat de la Boqueria i dels seus entorns. Fita pintava el mural central de la capella del baptisteri en el que es representava el baptisme de Jesús. Un dia, s'ignora la causa, almenys l'ignoro jo, però el més versemblant és creure que un rodament de cap li féu perdre l'equilibri, precipitant-se des del cim de la bastida.

Menciono aquest fet tan trist, que pot semblar inadequat, però que jo vull creure d'interès per quant ens revela el caràcter i el tremp, sobretot, de la personalitat de Fita.

La reacció que es produí entre els companys del grup i altres alumnes de l'Escola de Belles Arts fou, enmig de tanta aflicció, un vertader sedatiu per l'esperit. Voluntaris per a vetllar el malalt postrat al llit, en aquelles nits de tragèdia en què el cos destrossat del company lluitava entre la vida i la mort, no en faltaren, i s'establí un ordre a fi d'assegurar que el malalt no es quedés sol en cap moment.

Però el malalt no millorava, per mi tot al revés, s'agreujava, en contra de l'opinió general. Per tranquil·litat del meu esperit vaig preparar silenciosament una consulta dels dos doctors més reputats d'aquell temps, bons amics meus: Pere Pons, medicina general, i Piulachs, cirurgia. El diagnòstic dels dos doctors no pogué ésser més desconsolador.

Calia canviar de tractament, potser d'aire; però, com fer-ho?

No passaren pas molts dies quan se'm comunicava: Fita ha estat traslladat a una clínica particular, la del doctor Ley; la nova m'alegrà.

Des d'aquell dia, encara que lentament, el malalt millorà i la millora es feia cada dia més ostensible i, naturalment, l'aire de la sala i la imatge dels companys era més optimista...

Cal remarcar que Fita en el transcurs de la seva llarga i dolorosa recuperació, quan tants motius tenia per a desmoralitzar-se, mantingué una fe i una força interior capaç d'encoratjar als companys més apenats en veure'l postrat al llit, immòbil de mig cos per avall.

Vull recordar el que em contà l'acadèmic Josep Maria Garrut, d'una de les nits que li tocà vetllar al malalt: "Arribava a la clínica a les 10 del vespre, quan en Domènec endevinant el meu estat, certament una mica trist i pesarós en veure'l postrat al llit, em digué:

-Que estàs trist?

Jo vaig dir que no...però la processó anava per dins.

I ell em digué: -Has d'estar alegre, home, que la vida és molt bonica i tots plegats hem de fer moltes coses...".

Doncs bé, senyors, aquest és el Fita que jo he conegut i he apreciat durant els anys alegres dels seus estudis a l'Escola Superior de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona, i el dels anys tristos de la seva tragèdia entre la vida i la mort, el Fita per vosaltres segurament desconegut. Certament, vosaltres haveu conegut i coneixeu ben d'aprop i Déu vulgui sia per molts anys, el Fita i la seva obra dels anys de maduresa, desconeguda en sa major part per mi.

Però tots, uns i altres, coneixem l'home admirable, tenaç, que cada dia lluita per sostenir-se en peu i enfrontar-se amb el fang i el guix, a la recerca de noves inquietuds. Admirable lliçó de voluntat, de tenacitat i de fe.

I ara, per acabar, perdona estimat Fita que, renunciant al tractament que des d'avui et correspon, amb la paraula emocionada, senzilla i clara d'aquesta terra de llum i de claredats, terra teva i meva de l'Empordà gloriós, et digui:

Amic Fita no sé si hauré respost a la confiança que dipositares en el teu vell professor en pregar-li que fos ell qui contestés el teu discurs d'ingrés a la nostra il·lustre corporació, però sàpigues que aquestes línies (bones o dolentes) foren escrites amb l'emoció vibrant de la meva ànima que, al meu entendre, és la cosa més pura que et podia oferir en aquest dia gloriós per tu i per la teva ciutat, l'egrègia Girona que tots admirem.

Il·lustre amic, Domènec Fita i Molat, en nom de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi, sies benvingut entre nosaltres.

He dit.

FREDERIC MARÉS I DEULOVOL

(Llegits a la Fontana d'Or de Girona el dia 18 d'octubre de 1985)

Del llibre **VIVÈNCIES**. Servei d'Estudis, Documentació i Informació de la **DIPUTACIÓ DE GIRONA**, 1985.